

Arrest

nr. 140 691 van 10 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden via een op 1 augustus 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 7 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden

[F.L.] [...]

echtgenote;
[F.N.] [...]

die optreden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

[F.E.] [...]
[F.A.] [...]
[F.A.] [...]

nationaliteit: Servië
[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 01/08/2012 en ingediend op 02/08/2012 (datumstempel van Sint-Niklaas op de aanvraag) gevolgd door een positieve adrescontrole op 25/08/2012,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het ononderbroken verblijf sedert november 2010, het voorgelegde arbeidscontract, het tewerkstellingsattest, het RVA-formulier, de Nederlandse taallessen, de scholing van de kinderen en de afwezigheid van elementen van openbare orde en veiligheid, vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Deze elementen verhinderen geen (tijdelijke) terugkeer.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 16/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten op 31/01/2012 met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure - namelijk om en bij 1 jaar 2 maanden en 15 dagen - was nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Normaliter wordt er na de afsluiting van de asielpcedure een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de betrokken vreemdeling. In casu is dit echter niet gebeurd omdat de verzoekers een

regularisatieverzoek op grond van art. 9 ter hadden ingediend en het resultaat ten gronde werd afgewacht. Intussentijd werden zij in het bezit gesteld van een zeer voorlopige verblijfstitel, namelijk een attest van immatriculatie (verder afgekort tot A.I.).

Na de eerste weigering ten gronde op 05/08/2011, probeerden de verzoekers om hun verblijf alsnog te rekken door het indienen van een 2de procedure op basis van art. 9 ter, die eveneens ten gronde werd geweigerd op 22/01/2014, Aangezien er heden helemaal geen procedures in het kader van artikel 9 ter meer open staan, kan het argument terzake niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de duur van de procedures op grond van de artikelen 9 bis en 9 ter geen regularisatiecriterium vormt.

De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf gemachtigd tot verblijf. Het is tijdens dit uiterst precaire verblijf onder A.I. dat het integratieproces, in welke mate dan ook, evenals de scholing van de kinderen plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden.

De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing aldaar niet zou kunnen worden verdergezet. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

De werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling in hoofde van mijnheer, aangetoond aan de hand van een arbeidsovereenkomst, een tewerkstellingsattest van de werkgever en een RVA formulier C4 werkloosheidsbewijs, kunnen ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkenen na de afsluiting van de asielprocedure immers niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin.

De afwezigheid van elementen van openbare orde en veiligheid is geen buitengewone omstandigheid. Van elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt verondersteld dat hij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan

zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers intussen reeds bijna 4 jaar ononderbroken in België verblijven.

Verzoekers hebben zich gedurende deze verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekers (in casu bijna 4 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter stellen dat de voorgelegde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid, vormt uiteraard geen afdoende antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan, te meer nu verzoekers zulks expliciet in hun verzoekschrift hebben opgeworpen.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

De bewering dat uit hun precair verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand, vormt hoe dan ook geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoekers gedurende hun twee procedures (asiel en medische regularisatie) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Ook de bewering dat verzoekers de Belgische overheid voor voldongen feiten zouden plaatsen (en hen zulks niet in dank kan worden afgenomen (sic)), is ronduit tergend, nu de schuld geenszins bij verzoekers kan worden gelegd dat de behandeling van hun asielprocedure en hun medische regularisatieaanvraag samen 3,5 jaar in beslag heeft genomen.

Ook de Raad van State heeft reeds uitdrukkelijk gesteld dat buitengewone omstandigheden deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatrieerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115). In casu is niet aangetoond dat verzoekers opzettelijke huidige situatie zouden hebben gecreëerd, te meer daar zij geen invloed hebben op de duur van de besluitvorming door verwerende partij.

De redenering van verwerende partij is dan ook weinig redelijk.

In ieder geval is duidelijk dat met de duur van deze procedures in combinatie met hun integratie voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheid geen afdoende rekening werd gehouden. Verwerende partij stelt louter dat de duur van de procedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter geen regularisatiecriterium vormen. Er werd evenwel niet gesteld waarom dit geen element van buitengewone omstandigheid kan uitmaken (miskenning van het zorgvuldigheidsbeslissing, minstens van de materiële motiveringsplicht).

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2.1. De Raad dient te duiden dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in regel te gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en de uitzondering die voorzien is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mag dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Verzoekers stellen dat zij het standpunt van verweerder om het gegeven dat zij reeds enige tijd in het Rijk verbleven en dat zij zich in deze periode hebben geïntegreerd niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerhouden kennelijk onredelijk achten. Er dient evenwel te worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom het gegeven dat een vreemdeling een tijd in België verbleef en in die periode een landstaal aanleerde, contacten legde en zich integreerde, hem zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden om bewijsstukken over te maken, kan deze aanvraag via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een verblijf van een zekere duur en een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Verweerder kon dan ook in redelijkheid concluderen dat *“deze elementen [...] geen tijdelijke terugkeer [verhinderen].”* De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat verzoekers eerst in het Rijk konden verblijven tijdens de behandeling van een asielaanvraag en vervolgens tijdens de behandeling van een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekers verliezen tevens uit het oog dat zij de behandelingstermijn van hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd op zich ook niet aanvoerden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de

Vreemdelingenwet. Zij stelden enkel dat zij het feit dat hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd nog niet was behandeld als een dergelijke buitengewone omstandigheid beschouwden. Verweerder heeft evenwel gemotiveerd dat verzoekers' aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd allemaal werden afgewezen en verzoekers' argumentatie dat het feit dat een dergelijke aanvraag nog in behandeling was dus niet meer kon worden aanvaard als een reden die hen zou verhinderen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dit motief is pertinent en draagkrachtig.

Verweerder heeft tevens op correcte gronden gemotiveerd dat verzoekers niet aantoonde dat hun kinderen in hun land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen volgen en dat evenmin blijkt dat deze kinderen bijzonder onderwijs of een bijzondere onderwijsinfrastructuur nodig zouden hebben, zodat het feit dat hun kinderen naar school dienen te gaan ook niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De kritiek van verzoekers op verweerdere' stelling dat uit precair verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op de regularisatie van hun verblijfstoestand en dat zij de Belgische overheid pogen voor voldongen feiten te plaatsen door allerhande procedures in te dienen en ondertussen hun kinderen in België onderwijs te laten volgen is voorts niet dienend. Het betreft hier immers grieven die gericht zijn tegen overtollige overwegingen in de bestreden beslissingen en dergelijke grieven kunnen niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekers tonen met hun uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

3.2.4. De toelichting die verzoekers verschaffen laat voorts evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding of dat deze niet deugdelijk werd voorbereid, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK